

Vem är 'Krishnadasa'?

(Utdrag ur ett brev skrivet av Sadananda 1954 i Indien; namnen ändrade)

till svenska och © Kid Samuelsson 2006

Min käre Vamandas! Jag tror det är dags, att jag skriver er ett mycket *starkt* brev. Jag tror att ni är i behov av det. Ni måste själv vara klar över och klargöra även för andra, att det västerländska tänkandet överhuvudtaget inte känner begreppet "atma".

Bhakti är *nirguna*, bortom Maya's gunas, och är således: *varken* en funktion av "själen", sinnet, medvetandet eller känslolivet. Redan det allra första stadiet av bhakti är *nirguna*. Hur mycket mer måste då inte sadhu-sanga, bhajana-kriya eller utövandet av bhakti i form av shravanam, kirtanam, smaranam etc. då vara *nirguna*. Det är alltså inte hjärtat, själen, "jaget", som har shraddha, utan det är den själen, anden, hjärtat etc. fullständigt okände *atman*, som har detta.

Denna *nirguna* bhakti, som är högre än mukti i trängre bemärkelse (självkunskap, atma-kunskap), eftersom denna mukti blott är en biprodukt av bhakti, är nu inte alls en funktion av den fria atman, utan en gåva, som stammar ur *Guds Nåd*. Den är *nirguna* Krishnas Nådegåva, samma kunskapskraft, genom vilken Han erfar och känner sig Själv. Då den av Honom skänkta Nådekraften berör *atman*, strålar den tillbaka till Honom, och denna "del" av denna Nådekraft kallas då bhakti, men är i huvudsak ingenting annat än Hans Egen shakti, genom vilken Han – i form av denna bhakti, och genom mediet i form av atman – upplever och känner sig Själv etc.

Varken känsloliv, hjärta, själ, medvetande eller något annat som vi empiriskt är eller känner, kan alltså utföra seva eller veta sig som och kalla sig 'Krishna dasa'.

Det kan alltså inte finnas någon klyvning mellan 'Karl' och 'Krishna dasa' i det empiriska "jaget". 'Krishna dasa' är ett tilltal till *atman*, det mest väsentliga i människan, vilken redan den är översinnlig, transcendental. Varken känsloliv, hjärta eller själ etc. är 'Krishna dasa'.

Under inflytande av Maya tror sig atman vara själen, anden, kroppen etc. Då han genast, i och med sitt bortvändande från Gud, kom i förbindelse med de av Maya formade grova och subtila kropparna, liksom elden med järnet, vilket blir rödglöd gat, så blir själ och kropp skenbart fyllda av liv genom kontakten med atman. Atman kallar sig ande och kropp, och ande och kropp kallar sig atma. "Jag" är alltså resultatet av en ömsesidig felidentifikation.

Då alltså anden, själen, medvetandet etc. säger sig: Jag är ju alls inte 'Karl', utan 'Krishna dasa', så är detta dumheter, och en sådan medvetandesplittring är följden av okunnighet om atma-begreppet och bhakti överhuvudtaget. Därför är frågan: "Hur ska jag tjäna?" så meningslös, då detta "jag" ju *aldrig* kan tjäna.

Shastrams framlägger en strikt disciplin, vad detta "jag" ska göra – ty förutom detta empiriska jag känner jag ingenting – *om atman* av nåd för första gången i sin

tidlösa okunnighet blir berörd av Guds Nåd, i form av Hans Egen Kunskaps-kraft, genom vilken Han uppnår Kunskap om sig Själv. Detta yttrar sig som shraddha, bhaktis första stadium, den fasta övertygelsen, att livets eviga mening är att tjäna Gud.

Till det yttre levs ett fullkomligt *normalt* liv, och vad vi är och har vet vi vara givet av Krishna, och vi ser efter detta på bästa sätt såsom trogna "förvaltare". Detta gör vi inte, för att det är *vår* kropp och *vår* make, utan för att *Gud* har givit oss dessa, som kropp och make, och vårt hem och våra liv *måste* bli bättre och vara lyckligare än deras, som inte har denna shraddha; och till detta kommer, att lyssna till Bhagavatam och sjunga Namnet.

Nästa nivå är: Krishna *Själv* löser problemen med *atmans* liv, d.v.s. då atman nästan har vaknat. Vad ska vi då göra? Ingenting alls. Krishna gör allt. Världsliga problem? Krishna löser inga, dem måste vi lösa själva.

'Karl' gråter för sin *egen* skull, inte för Krishnas skull. Atman är Krishnas *dasa*, inte själen, känslolivet. Den *uppvaknade* atman vet: jag är 'Krishna *dasa*', inte själen – själen vet: jag är resultatet av okunnighet, av Maya. Jag har ingen självständig existens. 'Karl' måste tjäna 'Krishna *dasa*', såsom Schulze Sadananda [Sadananda's tidigare tyska namn var Ernst Georg Schulze]. Detta sker emellertid obemärkt i världens ögon, utan någon omvälvning i vår yttre tillvaro. Vad Sadananda *är*, kommer *Sadananda* aldrig avslöja i det *yttre*, det är en *hemlighet*. Yttervärlden ser hindun Schulze. Och Sadananda ser till att yttervärlden *bara* ser hindun Schulze.

Denna nivå är emellertid ännu fjärran och otillgänglig för 'Karl'. Att jag kallar honom 'Krishna *dasa*' *innebär*: i dig är en *atma*, som är och heter 'Krishna *dasa*'. Vad han, atman, är, måste alltid förbli okänt för dig, ty själen förmår *aldrig* känna atman. Men om du, själen 'Karl', gör det som Shastrams säger vara det riktiga för din nivå, behöver du inte gräma dig över dina gärningars följder; gör din plikt. 'Karl' kommer att förgå, hans själ bli till stoft; i dig är den evige atman, 'Krishna *dasa*'. Denne *atma* kommer att vakna någon gång. Gräm dig inte. Du är förvaltare. Tar Krishna tillbaka Sin egendom, eller om Han förbrukar den – *Hans* egendom.

Ni i Väst lider alla av "mystik". *Bhakti* är *Kunskap* i form av Hans Egen Själv-kärlek. *Bhakti* känner inte något famlande i mörker, när det gäller världen eller oss själva. *Sentimentalitet*, fromhet är all bhaktis död.

Alltid Sadananda